

Ted' to vidím jinak

Markéta Dočekalová

Začínal krásný podzimní den. Pája se připravovala jako každý normální den do školy. „Mami! Co bude na snídani?“ zeptala se Pája. „A co takhle rohlík s medem?“ odpověděla Pájina mamka a zaculila se od ucha k uchu. „No fuj! Rohlík s medem? To ani náhodou. Víš přece, jak nesnáším med a hlavně ty proradné včely. Pořád bzučí a dávají nám do ruky žihadlo.“ A tak si Pája dala ke snídani ovesné vločky s ovocem.

Odpoledne jela domů autobusem a co nevidí před sebou? Včelu. „ÁÁÁ co tady děláš včelo, běž pryč, běž pryč!“ a začala včelu odhánět, div si nevykloubila rameno. Pořád kolem ní nesnesitelně bzučela, letěla na Páju, Pája pištěla jak o závod, všichni lidé se na ni divně dívali, co to dělá, že jí určitě zčistajasna přeskočilo. A co se nestalo... Včelka píchla Páju do ruky. „Au,“ zakřičela.

Ruka jí začala bolet, tak se snažila na bolest nemyslet a po chvílce usnula. Zdálo se jí, že je ve žlutém obláčku co sladce voní. Zdálo se jí o tom, jak ji vánek křidélek ovívá na obličejíčku a jemná slastná hudba jí uspává do hlubšího a hlubšího spánku.

Snění přerušil zastavující autobus. Konečně doma. Rychle běžela najít mámu, aby jí pověděla, co se jí stalo. „Mami, mami! Že nevíš, co se mi stalo?“ volala. Zarazila se. No co myslíte, že viděla? Já už ji vidím a chce se mi upřímně smát. Vedle její postele bylo postavené zrcadlo, do kterého se teď zaskočeně dívala. „Vždyť to není možné!“ Promnula si oči a zase se na sebe nevěřícně dívala. „Vždyť já jsem včela!“

Ještě se z toho šoku ani nevzpamatovala a už kolem ní kroužila včela. Myslím, že to byla zrovna ta, co jí bodla ruky. „Ahoj! Já jsem Bzumka a naučím tě, jak být správná včela,“ řekla Páji. „Pojď, zaletíme k nám do úlu,“ zabzučela.

„A jsme tu,“ řekla „Ty budeš podrž vařečka, uklízečka a létavka v jednom. Jako první budeš podrž vařečka. Táhle je místnost, ve které se míchá a vaří mateří kašička pro včelí larvy. Musíš ji míchat jen zprava doleva nebo se poruší struktura kašičky a celý roj budoucích včel zahyne, takže je to velká zodpovědnost!“ A tak Pája míchala a naříkala. „To je ale dřina,“ pomyslela si. A míchala dál. Mateří kašička už měla tu správnou hustotu, která je nejvhodnější pro larvy. A tak vypla sporák. „Jé, konečně to mám hotovo a můžu si oddychnout. Á.“

A co teď z dálky neslyší?

„Nástup na úklid pláství!“ Byl to hlas samotné včelí královny. Seděla na trůně s nohama překříženýma, na hlavě zlatá korunka, blyštěla se na sto honů daleko a v ruce držela mísu plnou zlaté, třpytivé a lesknoucí se hmoty, co nebyla ani pevná, ani tekutá. Ale teď nemůžu popisovat tuhle krásnou hmotu. Ozvaly se totiž trumpety. Královna promluví.

„Milí poddaní. Smím vám dovolit okusit náš nejdražší, nejcennější poklad, který naše včelstvo usilovně vyrábělo po celý svůj krátký život? Okuste!“ A dala jim ochutnat. Celým sálem se ozvalo slastné: „Mňam!“ Královna se dala zase do bzuku. „Tento náš národní poklad se jmenuje med. Včely jsou děti slunce. Proč? Protože z úlu vylétají

za rozbřesku a vrací se večer. Létavky do úlu nosí sladinu. Jsou dva druhy. Ten první, dřívější, je nektar z květů a ten druhý, pozdější, je medovice a to je produkt mšic na stromech. Tato sladina se štěpí už ve váčku včely a ta ji předá dalším a zase dalším včelám, které ji potom dále zpracovávají. Úžasné, že?“ řekla královna, usedla zpátky na trůn a zopakovala: „Tak teď zpátky do práce! Máme novou včelu Páju a ta nastoupí na úklid pláství!“

Fascinovaná Pája letěla k plástvím. Pořád si nezvykla na to, že má vlastně křídélka. A začala uklízet. Nejdřív pylovkou oprášila pyl na plástvích. Potom je vyleštila a bylo hotovo. Už si konečně chtěla odpočinout, ale zase ji další včela naháněla na další práci. „Pájo, teď tě čeká ta nejtěžší, ale zároveň poslední práce. Budeš létavkou. Co a jak posbírat nebo nesbírat už říkala paní královna. Hodně štěstí!“ A zase byla fuč. Páji nezbývalo nic jiného než dát se do práce. Přece jenom, potom si už konečně může oddychnout...

Lítala a lítala, sbírala a sbírala a zazvonil zvonec k signálu, že je konec sběru. Pája přešla ještě přes hradní kontrolu, odevzdala sladinu a letěla do své komnaty, ve které se ráno probudila. Byla tak unavená z náročného dne, že se jenom dotkla polštáře a hned usnula hlubokým spánkem, který se na pilnou včelu sluší a patří.

Další den se vzbudila s pocitem, že bude zase muset celý celičkový den pracovat. A co nevidí? Je ve svém pokoji. Nevěřicně se dívala do zrcadla. Byla to zase ona, Pája. Chvilí se rozkoukává a na svém psacím stole zahlédne velký plát včelího vosku s úhledně psaným vzkazem.

A tak ho Pája nahlas přečetla: „Pamatuj, Pájo, to že jsme malé, neznamená, že nic nedokážeme nebo nesvedeme. Ba naopak. Dokážeme vyrobit med, propolis, mateří kašičku a nevím co ještě. Dokážeme vám lidem opylovat ovoce, zeleninu, stromy, květiny a nevím co ještě. Bez nás byste vlastně neměli co jíst, ani ty vločky s ovocem, co jsi měla na snídani. Včely musí být neskutečně vytrvalé a pracovité, jinak by si nestihly vytvořit zásoby, třeba na zimu. Vem si, že jedna včela vyprodukuje za celý svůj kratoučkový život jen jednu čajovou lžičku medu! Tak se měj bzumdově a ahoj! Tvoje včelka Bzumka.“

„Ty jo. Ale tohle všechno je pravda. Teď to vidím jinak. Předtím jsem si ani neuvědomovala, že jsou pro nás lidi včely tak důležité. Ale teď to vím a hodlám s tím něco dělat!“

Za 10 let

„Ano, tenhle postavte vlevo, ten zas vpravo a nezapomeňte dát i jeden doprostřed.“
„Tak co, paní Pájo, jste spokojená?“ „Ne, ještě jich přivezte asi patnáct, ať to tu hezky bzučí. A přiobjednejte ještě pár hmyzích hotelů. Ať k včelím úlům barevně ladí. Doneste mi prosím bílý oblek, chránítka na hlavu a kuřidlo. Jde se stáčet med!“